

1. modul: Mozgás és gerincvédelem

Maci a deszkán

1. osztály 1. óra

A négyemeletes ház, amelyben Kornél lakik, kívülről pont ugyanolyan, mint a mellette lévő öt másik ház. Egyforma a színük, az ablakok, a kapu, a kaputelefon. Ám ha Kornél felmegy a második emeletre, és benyit az otthonuk ajtaján, mesevilágba érkeznek. Az édesanyja ugyanis folyton kitalál valamit. Pont így történik ezen a szombaton is.

– Anyuval csinálunk pálmafát, gyere te is! – hívja Kornélt a kishúga, Szonja.

Kornél felnéz a képeskönyvből, amit lapozgat. A betűket ugyan nem érti, de a rajzok alapján megpróbál eligazodni a gőzmozdony működésében.

– Inkább nem.

– De Apu azt mondja, sose csinálsz semmit.

– Csinálok valamit, nem látod? Éppen olvasok.

– Nem is tudsz olvasni.

– Képeket olvasok.

Kornél újra belefedezik a könyvbe. Egészen addig, amíg meg nem kordul a gyomra. Kiszáll a fotelből, és megpróbálja kikergetni a hangyákat elzsibbadt lábából.

– Vacsoraidő van – simogatja meg a pocáját.

Az előszobában találja Szonját és az anyukáját. Tátva marad a szája a csodálkozástól: a bejárati ajtó előtt pálmafa nőtt! A törzsét barnára festett wc-papír gurigákból készítették, és a falra ragasztották. A leveleket kartonpapírból vágják ki. Még papírbanánokat is tettek a levelek tövébe.

– Majom nem lesz? – kérdezi Kornél.

– Az te vagy – csúfolja nevetve Szonja, mire Kornél megcsikizi. Szonja sikongatva elfut.

– Sose keckekegy egy éhes majommal! – kiált utána Kornél.

Anyu elmosolyodik.

– Mindjárt megérkezik az apád, és biztos farkaséhes lesz az edzés után. Kaptok vacsorát.

Alig fejezi be a mondatot, nyílik az ajtó, és az apukájuk lép be rajta. Álmélkodva nézi a pálmafát:

– Ez aztán a fogadtatás! Ti készítettétek?

– Anyu meg én. Kornél inkább olvasott – mondja Szonja a szobaajtóból. Közelebb nem merészkedik, mert még mindig tart tőle, hogy Kornél megcsikizi.

Az apuka összehúzza a szemöldökét.

– Legközelebb eljöhetnél velem focizni.

– Tudod, hogy utálok a focit – morogja Kornél.

– Pedig kijár Gergő is, a barátom kislánya, akinek már régen be akarlak mutatni. Hétfőtől osztálytársak lesztek.

Kornélt előnti a méreg. Az apukája egész nyáron a focival és Gergővel nyúzta. Már előre utálja a fiút, pedig még nem is ismeri.

– Aztán én is olyan kipirult, izzadt és büdi leszek, mint te. Kösz, nem – vágja oda Kornél, Az anyukája a védelmére kel.

– Miért piszkálsz folyton?

– Mert csak ül a fotelben, könyvet néz vagy tévét, és nem csinál semmit. El fog hízni!

– Majd megtalálja a kedvenc sportját, ne aggódj. Addig is gyertek vacsorázni, kihűl a banán!

1. osztály 2. óra

Legalább húsz perc séta, mire Kornél a Pitypang utcai Általános Iskolából hazaér. Az elsősöket csak a szüleikkel engedik haza, így Kornél minden nap megvárja az anyukáját, és együtt gyalognak az otthonukig.

– Egyszer jöhetnél autóval – morog Kornél.

– Ennyi mozgás kell, és csodaszép az idő! Legalább útközben, a parkban gyűjtünk gesztenyét.

– Gesztenyefát is csinálsz otthon?

– Inkább gesztenyeállatokat.

– Köszí, inkább nem. Nincs jó kedvem.

– Miért, mi történt?

– Pffff – fúj lemondóan Kornél.

– Pedig Szandi néni kedvesnek tűnik. El sem tudom képzelni, hogy rossz lehet nektek a suliban.

– Szandi néniel tényleg nincs semmi baj, de Gergő az idegeimre megy! Tudtam, hogy utálni fogom.

– Az a Gergő, aki apád barátjának a fia?

– Igen, ő. És képzeld, ma egész nap azzal csúfolt, hogy pont úgy járok, mint egy kövér medve. Minden szünetben utánzott, és poénból csak brummogva szólt hozzám.

– Hát ez nem szép dolog.

– Most mondd meg, mit csináljak? – kérdezi Kornél majdnem sírva.

Anyu megszorítja a fia kezét.

– Szeretnéd, hogy beszéljek Szandi néniel?

– Felesleges. Délutánra a fél osztály Macinak hívott, és ezen senki sem tud már változtatni. Szandi néni azt mondta, ne legyek szomorú, mert a medvék nagyok és dörögnek ugyan, de szörnyű erősek.

– Nézd ezt a gesztenyét! – kiált fel Anyu és felemel egy gesztenyeszemet az út mellől. – Pont olyan a formája, meg ez a világos folt rajta, mint egy medve arca.

– Anyu, ne kezd el te is!

– A csúfolódás nagyon csúnya dolog, és megértem, ha bánt. Ha akarsz, tényleg beszélek az osztályfőnökkel vagy Gergő szüleivel. De azt is teheted, amit Szonjával szoktál. A múltkor is majomnak csúfolt, és nem sértődöttél meg, hanem viccet kerekítettél a dologból.

Kornél a kezébe veszi a gesztenyét. Forgatja, és közben gondolkodik.

– Igazad lehet, holnap kipróbálok. Ha medvének tartanak, méginkább medve leszek. Tudod mit? Mégis beszállok a gesztenyézésbe, kedvet kaptam hozzá. Készítek egy medvét. Keresek is hozzá való testet meg mancsokat.

Azzal Kornél elszalad, és a fák alatt megfelelő gesztenyét keres. Az anyukája utána néz, és halkán jegyzi meg:

– Tényleg úgy mozog, mint egy medve. Vagy inkább egy cuki medvebocs.

1. osztály 3. óra

Kornél, azaz az 1. a. osztály szerint Maci, bánatosan lógatja az orrát a focipálya kispadján. Az apukája meggyőzte, hogy menjen ki vele a délutáni edzésre. A felnőttekhez nem állhat be, mert nem elég ügyes hozzá, a gyerekek közé meg nem akar Gergő miatt, aki úgylis csak piszkálná. Inkább unatkozik a padon. Az edzés után az apukája lezuhanyozik, aztán tiszta pólóban, de még mindig kipirult arccal lép Kornélhoz.

– Azt hiszem, Kornél, a foci tényleg nem a te sportod.

– Majd megtanulom a medvetáncot – feleli szomorúan Kornél.

– Fel a fejjel! Nem azt mondtam, hogy nincs jobb ötletem! – mondja Apu.

Beülnek az autóba, és elindulnak. Egyre messzebb kerülnek az ismert városrésztől, és olyan helyre érkeznek, ahol Maci sohasem járt azelőtt.

– Ki lakik itt? – kérdezi Kornél.

– Egy barátom. Az a hobbija, hogy mindenféle kütyüt rendel az internetről. A múltkor említett valamit, ami szerintem tetszeni fog neked.

Bemennek a házba, és Kornél megismerkedik a lakóval. Ottónak hívják, nem szabad neki csókolomot köszönni, és kimondani azt a szót, hogy bácsi. Pedig kopasz, és ősz bajusza van.

– Szóval te vagy az a híres Kornél, akit érdekelnek a gőzmozdonyok? – kérdezi Ottó, és Kornél zavarában nem felel, csak bólint.

Aztán Ottó kinyit egy nagy papírdobozt, és elővesz belőle egy fura deszkát.

– Jó, mi?

– Biztos jó, de mi ez? – kérdezi Kornél.

– Ez egy csúcsszuper holmi. A legújabb fejlesztésű gördeszka!

– Nincs is kereke.

– Persze, mert légpárnás. Lebeg a föld fölött. Kipróbálsz?

Kornél kézbe fogja a deszkát, forgatja, nézegeti.

– Tedd le, és állj rá! – mondja Ottó.

Kornél úgy is tesz. Nem történik semmi. Ekkor Ottó lenyom a légdeszkán egy pedált. Maci surrogást hall, aztán a légdeszka hirtelen kirepül alóla, és Maci ott találja magát a fenekére huppanva. Ottó gyorsan befogja a megvadult deszkát, mielőtt mindent leverne a szobában.

– Azt hiszem, ez nem nekem való – sóhajt Maci.

– Ilyen hamar feladod? Tegyéél még egy próbát! – mondja Ottó, és Kornél elé teszi a deszkát.

– Csináld lassan! – javasolja Apu. – Először csak állj rajta. Ne olyan bambán, mint egy kerítésoszlop! Állj terpeszbe, ahogy neked kényelmes. Helyezd a testsúlyodat hol az egyik, hol a másik lábadra. Így tudsz egyensúlyozni. Jó. Akkor most nagyon finoman nyomd meg a pedált. Figyeld a hangját! Ha kicsit nyomod, egészen halkán surrog, és nem szalad el alólad.

Ahogy Kornél finoman lenyomja a pedált, a deszka pár centire elemelkedik a talajtól. A fiú minden hangra, minden apró mozdulatra koncentrálna.

– Jó, akkor most dőlj előre!

Ahogy Kornél óvatosan előredől, a deszka lassan elindul a szoba felé. Kornél szíve hevesebben ver, de nem esik pánikba, inkább figyel a mozdulataira.

– Ha erősebben nyomod a pedált... – kezdi el a mondatot Ottó. Kornél meg sem várja a végét, rátapos a pedálra.

A légdeszka felgyorsul, és újra kicsúszik a fiú alól. Kornél az asztalon landol, a deszka pedig beszáguld a fürdőszobába, és a kádban áll meg.

Apu csóválja a fejét.

– Lehet, hogy ez mégsem jó ötlet.

– Dehogynem! Apu, láttad? Eljöttem vele az asztalig. Ez szupercsúcs!

Így aztán Maci megkapja a légdeszkát, és onnantól kezdve minden alkalommal elmegy az apukájával edzeni. A felnőttek és Gergő fociznak, Maci pedig a pálya mellett gyakorol, akár egy gyors és ügyes légdeszkás medve.

2. osztály 1. óra

Kornél és Gergő hazafelé tart az iskolából. Mindkettejük hátát húzza a nehéz iskolatáska. Kornél a hóna alatt a légdeszkáját szorongatja. Gergő pár pillanatig vágyakozva nézi a deszkát, aztán megszólal:

- Te Maci, ha nekem lenne ilyen járgányom, egy csomó klassz dologra használnám.
- Mármost azon kívül, hogy légdeszkázol velem?
- Pontosan! Miért van az, hogy amikor az anyukáddal mész haza, használod a járgányt, amikor meg egyedül, akkor nem? Félsz egyedül? Ez lúzerség, tudod?

– Nem is félek! De amikor sok könyvet kell hazavinni, a táská olyan nehéz, hogy ha a hátamra veszem, nem tudok légdeszkázni. Amikor az anyukám értem jön, viszi a táskám.

– Aha, ez így sokkal menőbb ám... Szerintem csak az a baj, hogy te meg a táská együtt túl nehezek vagytok a deszkának, ha érted, mire gondolok. Nekem biztos menne.

Kornél keze ökölbe szorul egy pillanatra, és arra gondol, hogy faképnél hagyja Gergőt, aztán eszébe jut valami más. Huncut fény csillan a szemében.

- De neked biztos van valami klassz ötleted – mondja.
- Naná! – harap rá Gergő. – Jól figyelj, mert most jön az ész! Tudod, mit kell csinálni? Hát ráragod a táskát, és hagyod, hogy vigye a deszka!
- Micsoda zseniális gondolat!

Kornél átnyújtja a légdeszkát Gergőnek. Gergő fontoskodó arccal magyaráz:

- Csak egyszer mutatom meg, jól figyelj! Ráteszed, és a pántját átvezeted a deszka alatt, itt és itt! Jól megnézted? No, hol is kell ezt az izét bekapcsolni?
- Rálépsz arra a pedálra.

Maci már előre vigyorog magában, és nézi, ahogy Gergő rátapos a pedálra, a deszka pedig elindul a táskával a park belseje felé.

– Úristen, Maci, ez elrepült! De ne pánikolj, visszaszerzem! – kiáltja Gergő, és a légdeszka után veti magát.

Úgy sprintel a megvadult járgány nyomában a fák között, mintha a döntő gólt készülne berúgni. Aztán egy óriási ugrással ráveti magát a deszkára, de az még most sem áll meg! Gergő sikítva kapaszkodik, átrepül a homokozó fölött, a mászóvár alatt, át a focipályán, majd deszkástul, táskástul belezuhan a focikapuba.

– Góóóóóóóóóó! – kiáltja a nevetéstől fuldokolva Kornél.

Gergőhöz siet, leállítja a deszkát, aztán felsegíti a fiút. Gergő fancsali arccal néz a barátjára, és a fenekét dörzsölgeti.

- Ez egyáltalán nem vicces, tudod?! Megmentettem a cuccod, hálásnak kellene lenned!
- Nagy volt a szád és felsültél, maradjunk ennyiben.

A két fiú végül kibékül, és hazasétálnak. Ám Kornél ahányszor csak Gergőre gondol, mindig elfogja a nevetés.

Aznap Kornél anyukája későn ér haza, mert szülői értekezletet tartottak az iskolában. Ahogy belép az ajtón, a fiú derűs képpel köszönti, és azonnal belekezd a történetbe:

– Képzeld el, Gergő ma akkora öngólt rúgott, mint a ház! Annyira hihetetlen volt az egész, mintha mondjuk azt mondanád, hogy holnaptól egy marslakó jön az osztályunkba.

Az anyukája egy pillanatra mozdulatlaná dermed, aztán remegő hangon megkérdezi:

- Kornél, te tudsz róla?
- Mármost miről, Anyu? Hogy Gergőnek végre lehervadt az a nagyképű vigyor az arcáról?
- Nem arra gondoltam. Szandi néni most jelentette be: holnaptól egy marslakó jön az osztályba.

2. osztály 2. óra

Reggel, amikor megszólal az ébresztőnek beállított zene, Szonja szeme felpattan. Nyújtózkodik, aztán gyorsan lemászik az emeleteságy felső szintjéről. Belekapaszkodik a létra legfelső fokába, és nyújtózkodik még egyet. Recseg és ropog az ágy, mégsem ébreszti fel az alsó szint lakóját. Ekkor a kislány keltegetni kezdi a bátyját:

- Kornél, ébresztő, hasadra süt a nap!
- Nem süt. Nem látod, hogy sötét van?

Szonja felhúzza a redőnyt.

- Most már süt – morog Kornél, és a fejére teszi a párnáját.

Szonja kiszalad a fürdőszobába. Előveszi a mosdókesztyűjét, és megmosakszik. Szereti, ahogy dörzsöli a bőrét az érdes anyag. Olyan bizsergető, mintha rákapcsolódna az életkedv-hálózatra, és feltöltődne vele. A kislány mosakodás után megfésülködik, két copfot készít magának, és csak ekkor hallja, hogy a bátyja cammogó léptekkel a WC felé tart. Szonja már felkapkodja a ruháit, mire Kornél végez a kézmosással, és pizsamában jön ki a konyhába reggelizni.

Az anya máris körbekérdezi a családtagjait:

- Mit kértek reggelire?
- Kolbászos kiflit – mondja Apu, és már pakol is elő a hűtőből.
- Müzlit és banánturmixot – feleli Szonja.
- Az ágyamat vissza – dörmögi Kornél.
- Kicsit kemény lenne reggelire, és talán túl bőséges is. Javasolhatok inkább egy szelet vajasmézes kalácsot és banánturmixot, Medve úr? Talán attól felébred.
- Ősszel minden rendes medve a téli álomra készülődik. Nézzetek csak a naptárra: szeptember van. Sárgulnak a falevelek
- A pandák például nem alszanak téli álmat – jegyzi meg Apu.
- Hát úgy nézek én ki, mint egy panda? – kérdezi Kornél, és színpadiasan széttárja a kezét, de a hirtelen mozdulattal leveri az asztalról a sótartót.
- Ma inkább nem csinálok semmit. Galaktikus szerencsétlenség ez a nap – jegyzi meg, aztán mégiscsak csinál valamit: beleharap a kalácsszeletbe.
- Tényleg, milyen az új marslakó osztálytársad? – kérdezi Szonja teli szájjal.
- Elképesztően fura.
- Zöld? Vannak csápjai?
- Látod, Hugi, itt van a medve elásva! Ugyanis teljesen hétköznapi gyereknek néz ki. De közben....

Anyu felnevet:

- Hiszen Marvin teljesen hétköznapi gyerek!

Kornél sejtelmes hangra vált:

- Ez csak az álca. Igazából képes a pusztá gondolatával ellenkező irányba csavarni a csuklós buszt, mint amerre a sofőr kormányozza. És titokban emberi agyvelővel táplálkozik!

- Kornél! Honnan szeded ezt a badarságot?! – csóválja a fejét Apu.

Az édesanya viszont nagyon komolyan néz:

- Hát, édes fiam, akkor te leszel a világ megmentője. Alkalmat kínálok neked, hogy kikémleld az agyvelőevő marslakó féltett titkait, és leleplezd a világ előtt.

- Csak nem hívtad meg uzsira? Anyuuuuuu!!! Kiszípkázza az agyad!

– Nem, nem erről van szó – folytatja most már komoly hangon az anyukája. – A szülői értekezleten beszéltem Marvin szüleivel. Sajnos sokáig dolgoznak, és nem érnek oda időben a napközibe Marvinért, viszont itt laknak közel, két utcával arrébb. Ezért felajánlottam nekik, hogy elhozlak benneteket együtt. Ha pedig szép idő van, mint ma is, együtt sétálhattok haza.

- Atyaég... Nekem végem – súgja Maci, a szívéhez kap, és lefordul a székről.

Szonja úgy nevet, hogy a könnye is kicsordul. Apu pedig beviszi a végső döfést:

– Kornél, neked nem azért van véged, mert egy marslakóval fogsz hazasétálni, hanem azért, mert öt perc múlva indulnunk, és te még mindig pizsamában vagy!

2. osztály 3. óra

– Ez életem legrosszabb napja – morogja Kornél.

Ma környezet órán a padtársa, Gergő, annyira felbosszantotta, hogy fejbe vágta a tankönyvvel. Erre aztán Szandi néni azonnal kiküldte Kornélt a teremből. Most ott ül egyedül a folyosón, az osztályterem előtti padon. Még sohasem történt vele ilyen, mindig figyelt órákon, és nem rendetlenkedett. Igazságtalannak érzi a helyzetet. Fejét lehajtja a térdére, kezével eltakarja az arcát, és azt dünnyögi magában: nem sírok, nem sírok, akkor sem sírok.

Amikor kicsengetnek, az osztálytársak szépen lassan előszállingóznak a teremből. Először a két barátnő, Borcsi és Lili áll meg Kornél mellett.

– Gergő egyre elviselhetlenebb. Valamit tennünk kell! – mondja harciasan Lili.

Borcsi inkább vigasztalja a fiút:

– Ne vedd magadra, Maci. Mindenki ezt csinálja. Addig piszkál, amíg elveszíted a fejed.

Kornél megköszöni a lányoknak a kedves szavakat, de még mindig nem emeli fel a fejét. Hallgatja, ahogy mindenki a cipőjét húzza, amilyen gyorsan csak tudja, el ne veszítsen akár egy értékes másodpercet is az udvaron tölthető időből.

Már mindenki elmegy, amikor Gergő lép oda Kornélhoz, megböki a vállát, és úgy beszél, mintha mi sem történt volna.

– Nem elég, hogy fejbe vágta, Szandi néni feleltetett. Jól megizzadtam, mondhatom, és csak egy kettesre futotta. Ráadásul még fejmosást is kaptam óra végén. Te könnyebben megúszta ám! De lásd, kivel van dolgod, nem haragszom. Gyere focizni!

– Hagyjál – feleli Kornél, és fel sem emeli a fejét.

Gergő megrántja a vállát.

– Te tudod.

Szandi néni is kijön a teremből. Kornél csak a cipője kopogását hallja. Lép párat, aztán egy helyben toporog, végül visszalépked Kornélhoz.

– Minden rendben, Kornél?

A fiú nem mer felnézni, mert fél, hogy Szandi néni észreveszi, hogy könnyes a szeme.

– Igen, Szandi néni.

– Tudom, hogy Gergő nagyon csúnyán viselkedett, és el is beszélgettem vele óra után. De bármennyire is felbosszant valaki, az nem megoldás, hogy fejbe vágod.

– Tudom, Szandi néni. Nem fordul elő többet.

Szandi néni kedvesen Kornél vállára teszi a kezét, aztán magára hagyja.

Ekkor lép ki az üresnek hitt terem ajtaján Marvin. Leül Kornél mellé, aztán rövid hallgatás után megszólal:

– A Marson nem lehet csak úgy kisétálni a szabadba. Egyedül meg teljességgel lehetetlen, legalább két felnőtt kell hozzá.

A két fiú pár napja együtt sétál haza iskola után, de Kornél még mindig nagyon furcsának találja Marvint. Most sem érti, mit akar, de azért bólint, mert kíváncsi, mit szeretne kihozni a történetből.

– Képzeld el, hogy először be kell menned az öltözőszobába. Névre szóló szekrények vannak, akárcsak ezen a folyosón, de sokkal nagyobbak. Megkeresed a sajátodat, kinyitod. Leveszed minden ruhádat, behajtogatod a szekrénybe, és a társad segítségével felveszed a szkafandert. Ez a művelet legalább egy óráig tart. Ezután a szkafanderben át kell menned a zsilipkamrába. Itt a társak ellenőrzik egymás felszerelését, aztán egy nyomáspróba következik. Csak ezután léphetsz ki a szabadba. Körülnézel, és ameddig a szem ellát, mindent sivatag borít. Nem egyszerűen vörös sivatag, hanem ezerszínű. Ahány sárga, barna, szürke, vörös és fekete csak létezik, azt mind megláthatod a buckákon, a távoli hegyeken és még a felhőkön is. A szkafanderrel át nem hallasz semmit, de ahogy remeg a ruhád, tudod, hogy fúj a szél.

Kornél előtt megelevenednek Marvin szavai. Szinte érzi a szkafander súlyát, a szelet, látja a színeket. Aztán Marvin elhallgat, rövid ideig még a szemük előtt lebeg a marsi táj, aztán elillan a varázslat. Egymásra mosolyognak. Kornél szívéből már el is múlt a bosszúság és a szomorúság.

– Te aztán értesz hozzá, hogy felvidítsd az embert! De nézd, a többiek már jönnek vissza az udvarról, eltelt a szünet. Te miért nem mentél le?

– Hosszú ideig tart felvenni a szkafandert – mondja mosolyogva Marvin.

Ekkor ér fel a lépcső tetejére Gergő, futva közeledik a folyosón, aztán kifulladásra áll meg Kornél előtt.

– Maci, mondanom kell neked valamit. Teljesen megőrjítetnek a lányok! Nem hagytak focizni, mert folyton azt magyarázták, mekkora tulok vagyok. Rosszabbak, mint Szandi néni. De azt hiszem, hogy talán egy kicsit igazuk van. Szóval a lényeg, Maci, hogy... izé... szóval ezer bocs.

Maci a kezét nyújtja:

– Meg egy anyamedve. És te se haragudj, Gergő.

– De azért legközelebb egy plüssel vágjál fejbe, jó?

3. osztály 1. óra

Kornél és húga, Szonja a nagymamájuknál tölti a nyári szünet utolsó napjait. Nagyi egy kis faluban, családi házban lakik, amihez nagy kert is tartozik. A gyerekek szeretnek nála lenni, de idén Szonja már alig várja, hogy hazamenjenek, mert végre iskolás lesz. Ám Kornél, aki most megy harmadikba, nyújtana egy kicsit a szünidőt, csak pár napot hadd maradjon még, csak ne kezdődjön el a sok fárasztó tanóra.

– Szonja, Kornél, hol vagytok? – keresgéli őket Nagyi.

Nagyi kertjében jól el lehet bújni. A fák alatt, a kert széle felé rengeteg bokor nő: virágosak, bogyósak, színes levelűek. A bokrok tövében pedig annyi a virág, mint egy vadvirágos réten. Nagyi Szonját a diófa tetején találja, míg Kornél az ágak közt hintázó függőágyban olvas.

– Gyertek, segítetek almát szüretelni!

– Csak nem almáspitét sütsz? – kérdezi Kornél.

– Meg almalekvárt, almalevest és almás palacsintát.

Kornél kikecmereg a függőágyból. Szonja közben leér a legmagasabb ágak közül, a lábával csimpaszkodik, és fejjel lefelé kérdezi:

– Felmászhatok az almafára is?

– Pontosan erre szerettelek volna megkérni.

– Nekem is fára kell másznom? – kérdezi Kornél.

– Alattad leszakadna az ág! – csúfolja Szonja.

– Öreg az almafa, törékenyek már az ágai. Egy olyan pihekönnyű kismadarat, mint Szonja, simán elbírnak.

Kornél tudja, hogy mi a teendő:

– Akkor szaladok a létráért!

– Szonja drágám, te meg hozzál vödörket.

Pár perc múlva a kislány már az almafa törzsén kapaszkodik felfelé, Kornél a létrán áll, és szedegeti az illatos gyümölcsöt a vödörbe. Nagyi a földre hullott szemeket gyűjti össze. Ahogy Kornél lenéz, látja, hogy a nagymamája a derekát fogja minden alkalommal, amikor lehajol.

– Mi a baj Nagyi?

– Kicsit berozsdásodtak már a csigolyáim. Nem olyan hajlékony a gerincem, mint régebben volt. Képzeld, még kattog is egy kicsit, amikor lehajolok.

Erre Kornél lemászik a létráról.

– Nagyi, légy szíves ne hajolgass! – mondja, és az almafa alá cipel egy széket. – Ülj csak le, majd mi Szonjával elintézzük ezt a szüret dolgot.

– No de Kornél, én nem tudok csak úgy ücsörögni és unatkozni, amíg ti dolgoztok!

Kornél megvakarja a fejét. Való igaz, Nagyi folyton csinál valamit, egy percre sem marad nyugton. Hirtelen támad egy ötlete. Visszaszalad a függőágyhoz, és kezében a könyvével tér vissza.

– Amíg mi leszedjük az almát, pont ki is olvashatod. De figyelmesen olvasd, mert a végén kikérdezem!

Nagyi kinyitja a könyvet, lapozgatja, de nem a betűkre figyel, hanem gyerekekre, ahogy vödört töltenek meg vödör után almával. Aztán egy idő után már elegendőnek találja a gyümölcsöt.

– Most már elég lesz, ebből egy hordónyi lekvárt tudok készíteni. Azt a pár maradék szemet hagyjátok meg a madaraknak!

Kornél csípőre tett kézzel áll a nagymamája elé.

– Kiolvastad a könyvet?

– Ó, de szigorú ma a tanár úr! Ugye tudod, édesem, hogy ez egy úrhajós könyv, és én nem igazán értek az ilyen dolgokhoz?

– És mit tanultál belőle, kislányom?

Nagyi felnevet:

- Azt, hogy hogyan kell almából kozmoszkompótot készíteni zöldcsápos űremberkéék részére.
- Remek. Gyakorlásnak kipróbálhatod a recepted sima földi gyerekeken.

3. osztály 2. óra

– Ez az egész sportnap ötlet nem tetszik. Apu is folyton a sportolással nyúz – morogja Kornél, miközben Marvin mellett lépdel az utcán.

Előttük és mögöttük a sorban mindenki vidáman cseveg arról, mi lesz a nagy sportválasztó napon, ahová az osztályfőnök viszi őket. Huszonötféle sportot fognak nekik bemutatni, és Szandi néni mindegyikről mesélt is pár szót, de Kornél hobbija, a légdeszkázás nincs köztük. A gördeszkázás vagy a görkorcsolyázás sem. A többi sportban a mackó alkatú fiú ügyetlennek érzi magát.

Marvin is feszeng. Ő másodikban kezdte a Földön az iskolát, korábban a Marson élt a szüleivel. A Földön minden kicsit furcsa neki, az osztálytársai meg őt tartják furcsának. A fiú nem nagyon járatos a sportokban, és tart tőle, hogy a többiek ki fogják nevetni.

A sportcsarnok, ahová mennek, a folyóparton áll. Hatalmas kertjében focipálya, fedett tenispálya, futópálya, homokos strandröplabdapálya is van, a csarnokban vívópást, atlétikai eszközök, ping-pong asztalok, edzőterem, és még számtalan lehetőség. Több iskolából is jöttek gyerekek, jó nagy a nyüzsgés és a hangzavar. Szandi néni megbeszéli az osztállyal, hogy egy óra múlva találkoznak ugyanitt, aztán mindenki felfedezheti a csarnokot és a kertet fiatal sportolók segítségével, akik bemutatják a gyerekeknek a sportágakat.

Kornél, a becenevén Maci, tanácstalanul bóklászik. A ping-pong érdekelné, de ott ezren állnak sorban, hogy játszhassanak. A vívást akár kipróbálhatná, de semmi kedve sincs beöltözni vívóruhába. Benéz az edzőterembe. Borcsi súlyokat emelget, Lili a futópadot próbálja ki, és olyan gyorsan szalad, hogy Maci attól fél, felrepül.

– Kipróbálsz te is? – kérdezi egy mosolygós, atlétatrikós srác.

– Viccelsz?! Ezek a gépek olyanok, mint a középkori kínzóeszközök – mondja Kornél, és inkább kimegy a kertbe.

A focipályán már javában megy a meccs, Gergő éppen gólt rúg. A strandröplabda pályán Maci meglátja az elsős hűgát, Szonját. Elfogja az irigység, mert a testvére annyival ügyesebben mozog nála. Inkább elkerüli a pályát, nehogy Szonja odahívja őt is játszani. Sokáig ténfereg, mire meglátja Marvint a folyóparton.

– Hát te?

Marvin vágyakozva nézi a vizet és a hajókat.

– Még sosem eveztem. A Marson nincsenek felszíni folyók.

– És amióta a Földön élsz? Uszoda? Strand? Balaton? Vízibicikli?

Marvin csóválja a fejét.

– Hát akkor mire vársz? Nézd, az a lány a stégen neked integet.

Marvin bizonytalanul visszainteget, és megszeppenve néz a barátjára. Kornél arra gondol, hogy Marvin talán fél a víztől. Felsőhajt. Semmi kedve sincs evezni. Mégis bátorítón megvergeti Marvin vállát, aztán együtt lemennek a stégre, ahol a lány már készíti elő a kenut.

– Nem fogunk felborulni? – méregeti Marvin gyanakodva a hajót.

– Dehogyan. A biztonság kedvéért mentőmellényt is kaptok. Tudtok úszni?

– Én igen – feleli Maci –, de ő csak a fürdőkádban látott eddig vizet.

Beülnek a hajóba. A lány evezőt ad a kezükbe, és megmutatja, hogyan kell tartani és húzni, hogy hatékonyan haladjanak. Maci hamar ráérez a mozdulatra. Minden erejét beleadja, és élvezi, ahogy suhan a hajó, és a hajóval együtt elsuhan a part is. Lelkesen kiált fel:

– Ez majdnem olyan jó, mint a légdeszka!

Hátranéz, hogy lássa, Marvin is ugyanúgy élvezi-e, mint ő.

Marvin tátott szájjal, elkerekedett szemmel bámul, az evező az ölében fekszik. Az egyik kezét a vízbe mártja, és simogatja a folyó felszínét. Elvarázsolva csodálja a fodrozódó hullámokat, hallgatja, ahogy minden evezőcsapással loccsan a víz.

– A barátod tényleg olyan, mintha sosem látott volna vizet – mondja a lány, aki Marvin helyett evez és kormányoz egyszerre a kenu végében. De te egyedül is olyan erővel tolod, mint egy medve. Biztos, hogy most próbálsz először?

– Egészen biztos, – feleli Maci, – de egyébként igazad van, a medvéknek a vérükben van az evezés. Brummmm!

3. osztály 3. óra

Vannak olyan napok, amikor semmi sem jó. Mintha reggel felébredne a rosszkedv, és az ember nyomába szegődik, akár egy árnyék. Ilyenkor a reggeli rosszízű, összegabalyodik a cipőfűző, leszakad a táska pántja. Nem sikerül megoldani matekon a feladatokat, magyarul pedig összekeverednek a betűk a könyvben. Ez a csütörtök is pontosan ilyen. Kornél a padra dől a szünetben, és inkább nem gondol semmire, nehogy még rosszabb kedve legyen.

– Maci, te hihi vagy haha személy vagy? – szólítja meg hirtelen Borcsi.

Kornél úgy riad fel, mintha álmából ébredne.

– Tessék? Mi van?

– Haha, vagy hihi? Esetleg hehe?

– Mégis miről beszélsz?

– Figyelted már, hogyan nevetnek az emberek?

– Rossz embert kérdezel. Marvin a nagy megfigyelő.

– Tudom, őt már kérdeztem, de most téged kérdezlek, hogy...

– ...hogy haha, vagy hihi. Oké, hallottam, csak nem értem.

– Minden ember máshogy nevet. Van, aki vihog, más meg heherészik. Vagy hahotázik. Ebben a füzetben vezetem a megfigyeléseimet. Szandi néni például gurgulázva nevet, valami olyasmi hangot ad, hogy gruhuhu. Gergő meg...

– Gergő azt mondja, háháháhá, ordít, és a térdét csapkodja.

– Igen. Lili kuncog, és nem nyitja ki közben a száját. Bár ha valamit nagyon viccesnek tart, akkor úgy röhög, hogy csorog a könnye, és a végén megfájdul a hasa.

– Ez mind klassz, de miért engem kérdezel? Nekem ma bármihez inkább van kedvem, csak nevetni sem. Szörnyű ez a nap, semmi sem jön össze.

– Hát akkor ma nem vagy sem hehe, sem hihi ember.

– Ma nem. Bocs, Borcsi.

Kornél újra lehajtja a fejét a padra. Ám Borcsi kérdése beférkőzik a gondolatai közé, és ott fickándozik. A fiú egyszer csak figyelni kezdi a neszeket maga körül, és a csevegés és motoszkálás zaja között feltűnik neki sok apró kacagás. Csilingelő hihi, élénk hehe, mély haha, remegő höhö, harsány háhá. Ahogy fülel, a sok nevető hang csiklandozni kezdi belülről, és azon kapja magát, hogy elmosolyodik. Aztán olyan nagyon kell mosolyognia, hogy megrázkódik egyszer, kétszer, és kitör belőle a nevetés.

Mire vége a szünetnek, és Szandi néni bejön az osztályba, mindenki elcsendesedik, csak Kornél nevet teli szájjal, megállíthatatlanul. Egyszerre tör ki belőle mindenféle nevető hang.

– És igen! – kiált fel Borcsi. – Látod, Gergő, megmondtam én, hogy Maci nem brummog! Ő az igazi mindenegyben nevető!

Erre aztán a többiek is nevetni kezdenek, még Szandi néni is. Kihallatszik a folyosóra, és amikor arra jár Emese néni, a könyvtáros, elmosolyodik ő is. Az elromlott ablakon morogva dolgozik Gyuri bácsi, a karbantartó. Amikor meghallja az osztályból kiszűrődő kacajt, először méltatlankodva grimaszol, aztán nem bír ellenállni, jó kedvre derül, és dudorászva folytatja a munkát. A rosszkedv pedig úgy megijed, hogy lógó orral hazakullog.

4. osztály 1. óra

Szandi néninek mindig fantasztikus ötletei vannak, de a legeslegjobb mind közül, amikor a negyedik év elejét osztálykirándulással indítja. Mégpedig az ország legmenőbb kiállítására viszi el a gyereket: a Digidéli Látogatóközpontba. Ennek nevezetessége a digitálsdélbáb-generátor és a 3D-s Marsfelszín.

A 4.B osztály egy kordon mögött áll. A múzeum munkatársa, Kinga, a gyerekek előtt elterülő homokbuckákra mutat.

– Nézzétek ezeket a dűnéket! Képzeljétek el, hogy a Mars felszíne pontosan így néz ki!

– Tényleg? – súgja Kornél a barátja, Marvin fülébe.

– Egyáltalán nem – feleli halkan Marvin, – de az a két rover ott teljesen igazinak tűnik.

Kinga a susmorgókra néz. A két fiú összerosolyog és elhallgat. Kingának nem árulták el, hogy Marvin a Marson született, és csak másodikos kora óta él a Földön. Az egész osztály kíváncsi, mikor fog Marvin lebukni.

– A dűnék között láthatok két rovert – folytatja Kinga. – amelyek a vörös bolygón használatos járművek tesztelésére szolgáltak. Az egyik távirányítású, míg a másikat pilóta vezeti. Mit szóltok egy versenyhez? Nézzük meg, melyik gyorsabb: ha egyedül megy a gép, ha emberrel együtt megy a gép, vagy ha egyedül szalad az ember! Ehhez három önként jelentkezőre lesz szükségem.

– Majd Marvin megy a roverrel – kiáltja Kornél, és a magasba emeli a barátja kezét.

– Én meg irányítom a robotot! – jelentkezik Lili.

– Én pedig futok, és tuti, hogy én leszek az első! – mondja Gergő.

Kinga egy tableten megmutatja az útvonalat, amelyet a homokbuckák között kell megtenniük. Aztán gyanútlanul az egyik roverhez vezeti Marvint, és elmagyarázza a működését. Marvin udvariasan meghallgatja, közben lopva végigsimítja a jármű oldalát. Kinga Lilihez lép, és megmutatja, hogyan működik a távirányító. Végül Gergőt kíséri a startvonalhoz. Aztán hátralép, startzászlót vesz a kezébe, visszszámol, és elindítja a futamot.

Gergő úgy indul, mintha puskából lőtték volna ki. Már fent van az első domb tetején, mire Marvin elindítja a gépet, és a nyomába szegődik. Lili próbálgatja a távirányítót, de a rover bizonytalanul, imbolyogva mozog.

– Annyira érzékeny az irányítókar, hogy alig érek hozzá, már ki is tér a megfelelő irányból – magyarázza Kingának.

Közben Marvin beéri Gergőt, már ott vannak a következő két dűne között. Ám Gergő lába hirtelen megcsúszik a laza homokon, és elesik.

– Marvin nem látja! El fogja ütni! – ijed meg Kinga. – Lili, figyelj a gépeddel, nekik ne ütközz! Marvin az utolsó pillanatban észreveszi Gergőt, félrerántja a kormányt, és sikeresen kikerüli, ám a rover megcsúszik a homokon, és felborul. Gergő közben az oldalára fordul, feláll és fut tovább. Ekkor Lili távirányítású rovere beéri őket. Ügyesen megkerüli Gergőt és a homokba ragadt Marvint, és már fent is van a bucka tetején.

Az osztály lelkesen szurkol, mindenkinek felszökik a pulzusa az izgalomtól. Borcsi a szívére teszi a kezét.

– Úgy dobog, mintha én is a pályán lennék.

– Nekem meg izzad a tenyerem, pedig nincs is melegem – teszi hozzá Kornél, aztán nagyot kiált: – Gyerünk, Marvin, húzz bele!

Marvin felállítja a rovert és visszaül rá, és az osztálytársai nyomába ered.

Mire az utolsó szakaszhoz érnek, Gergő arca vörös, és a mozgásán látszik, hogy fárad. Lépésről lépésre lemarad, képtelen tartani a tempót. Már legalább tízlépésnyi hátrányban van. A két rover befordul a célegyenesbe. A célvonal előtt még egy utolsó, göröngyös szakasz következik. A nagy sebesség mellett a roverek fel-felpattannak a levegőbe.

Lili próbálja irányban tartani a gépet, de hiába próbálkozik, Marvin megállíthatatlan. A fiú úgy koncentrálni, hogy szinte összeolvad a géppel. Nincs göröngy, bucka, bukkanó, ami feltartaná, és egy pillanat múlva már győztesen száguld be a célvonalon.

Az osztály és Kinga lelkesen megtapsolja a versenyzőket, és mind a hárman kapnak emlékébe egy hologramképes kártyát, Marvin kártyáján a Mars képe forog. Marvin megigézve nézi.

Kinga hangja még mindig remeg az izgatottságtól, amikor megszólal:

– A Digidéli nevében gratulálok a győztesnek! Ám ez nem csak egy verseny volt, hanem érdekes kísérlet is. Ugyanis ennek az esetek többségében a versenynek ugyanez az eredménye. A gépek, ha nincs műszaki hibájuk vagy nem akadnak el valahol, majdnem minden alkalommal megelőzik az embert. Ha ember ül a roveren, és ügyesen manőverezik, akkor rendszerint legyőzi a távirányítású járművet.

– Eljen a humadoid-droid szövetség! – kiáltja Gergő, a futástól még mindig zihálva.

Az osztály nevet, és a vidám hangzavarban Kinga megjegyzését már csak Szandi néni hallja.

– Ez volt a legizgalmasabb verseny, amit valaha itt a Digidélien láttam! Gergőn látszik, hogy kiváló sportoló, és Lilinek is fantasztikus érzéke van a technikához. De ha nem tudnám, hogy marsi roverek az egész országban csak itt vannak, azt hinném, hogy Marvin világéletében ilyenekkel furikázott.

4. osztály 2. óra

Kornél kifejezéstelen arccal bámulja a dolgozatot, szeme előtt összefutnak Szandi néni hullámos, piros vonalai és áthúzott nullái.

– Sajnálom, Kornél, ez mindenképpen egyes. Ha csak egy-két ponton múlt volna, hidd el, megpróbáltam volna vajszívű lenni, de nem volt benne olyan válasz, amit értékelni tudtam. A jövő héten írunk javítódolgozatot. Azt javaslom, addig minden nap vedd elő legalább negyed órára a könyvet.

Kornél továbbra is az elrontott dolgozatot bámulja, de megszólalni nem tud. Szandi néni elmosolyodik, és elteszi a papírt a mappájába.

– Macikám, kibámulni sajnos nem lehet belőle a hibákat, csak megtanulni az anyagot.

Kornél fejében egész nap ez a mondat zakatol. Tudja, hogy Szandi néninek igaza van, de amikor tesi órán, aztán nagyszünetben, majd ebéd közben is ez visszahaangzik a fejében, sőt, ének órán a dal szövege helyett csak ez a sor jut eszébe, a fiút elönti a méreg. Alig várja, hogy vége legyen a tanításnak, és amikor hazafelé sétálnak Marvinnal, megálljanak a parkban, és legalább egy fél órát száguldozhasson a légdeszkájával. A friss szél és a mozgás mindig elűzi a rossz érzéseket.

– Ennyit a légdeszkázásról. Ez egy szörnyű nap – morogja Kornél Marvinnak hazafelé. A deszkát a feje fölé tartja, mert zuhog az eső, és hiába szólt az anyukája reggel, nem tette el az esernyőjét. Bezzeg Marvin fölé égszínkéék ernyő borul, tele vidám madarakkal. A Digidéliiben vette.

Már majdnem elhagyják a parkot, amikor Maci visszafordul.

– Marvin, én megőrülök, ha nem mehetek pár kört. Szétrobban a fejem!

– Esőben is működik a légdeszka?

– Persze, csak figyelj!

Maci a barátja kezébe nyomja a táskáját, és az esővel nem törődve felpattan a légdeszkára. Finoman rálép a pedálra, elindul a ventilátor, és a levegő felemeli a deszkát. Kornél még jobban lenyomja a pedált, és a deszka surrogva felemelkedik. A fiú lelkesen felkiált, és elsuhan a park sétányán.

Marvin ottmarad a park szélén, az egyik kezében a madaras ernyővel, a másikban Kornél táskájával. Hallgatja az esőt, aztán leengedi az ernyőt, és hagyja, hogy az esőcseppek mossák az arcát. Hirtelen éktelen kiabálásra lesz figyelmes. A kiabálás egyre közelebből hallatszik. Nem más, mint Maci dühöng, nyakig sáros, és kezében tartja a légdeszkát. A törött légdeszkát.

– Hogy az a kénköves, rézköves, jódköves, mindenköves mennykő csapjon bele ebbe a nyavalyás légdeszkába! Vigye el az ördög és süsse meg ebédre! Aztán törjön bele az ördög foga! Tépje ki a nyelvét a pokol fogorvosa!

Marvin nem bírja megállni, felnevet.

– Mit röhögsz, he? Nem látod, hogy eltört? – morogja Kornél, de már ő hangjából is múlik a harag.

– Kihagytad a sorból, hogy a fogorvos fogója törjön bele az ördög fogába.

– Törjön bele minden mindenbe.

– Mi történt?

– Rászaladtam egy pocsolyára.

– De azt mondtad, megy a vízen is.

– Megy, persze hogy megy, víz fölött is száguldozhatnék vele, mint egy szörfdeszkával. De a trükk az, hogy a vízen egészen máshogy viselkedik, mint a szárazon. Ahogy véget ért a pocsolya, döccent egyet a deszka, és elvesztettem az egyensúlyom. Bamba panda vagyok, hogy nem gondoltam erre.

– Nagyon sajnálom, Kornél. Gondolod, hogy meg lehet javítani?

Maci forgatja a deszkát, nézi rajta a hosszú, mély repedést.

- Fogalmam sincs. De te mit ázol itt? És minek áztatod a táskám, amikor van ernyőd? Marvin arcáról pont úgy csorog a víz, mint Maciéről.
- Imádom az esőt. A Marson nincs eső. Írhatsz csillagos ötös dolgozatot, befuthatsz elsőnek a roverversenyben, csinálhatsz bármit, akkor is egy nagy, vörös sivatag közepén ülsz egy mesterséges buborékban.
- Igazad van. Az eső jó, a többi nem számít. Te Marvin, nincs kedved hazajönni velem, és elmagyarázni ezt a szüleimnek? Ha téged meghallgatnak, ki tudja, talán csak legyintenek az egyes dolgozatra meg az eltörött légdeszkára, és kijönnek velünk bőrig ázni az esőbe.

4. osztály 3. óra

Kornél szülei szombaton moziba indulnak Szonjával. Kornél közben a barátjához, Marvinhoz megy játszani. A fiú már éppen száll ki az autóból Marvinék háza előtt, amikor az apukája utána szól:

– Szóval mit is fogtok csinálni?

– Focizni – feleli Kornél.

– De te utálsz a focit, nem?

– De. Macipuszi! – kiált be Kornél az autó ablakán, aztán szalad be a házba, ledobja a cipőjét, gyorsan köszön Marvin szüleinek, és már be is nyit a barátja szobájába.

– Na végre! – fogadja Gergő. – Marvin addig nem volt hajlandó bekapcsolni a marsi gravitációt, amíg meg nem érkezel.

– Ne panaszkodj, Gergő, te pakolhattál el – inti le Marvin.

– Dolgoztatod a haverod, mint egy rabszolgát...

– Ne már – szól közbe Maci –, itt elpakolni mindössze annyit jelent, hogy megnyomsz pár gombot, és minden belesüllyed a padlóba. Ágy, asztal, polcok, meg a rajtuk lévő kupi.

Marvin tiltakozik.

– Nincs is rajtuk kupi!

– Nem is pakoltatok el rendesen! – folytatja Maci. – Elöl maradt két polc, meg a háziállatod üveggömbje. Sosem fogom megérteni, ki az az örült, aki levélsáskát tart a szobájában?

– Hé, srácok, most dumálni jöttünk, vagy focizni? – kérdezi Gergő.

Maci és Marvin összenevet. Marvin végigsimítja a kezét a szobája íves falán, mire egy képernyő tűnik elő. A fiú az egyik piktogramhoz ér, mire Kornél hirtelen elvágódik.

– Szent Medve! Képtelen vagyok megszokni, amikor bekapcsolod a marsi gravitációt!

Gergő csak legyint, és hadarni kezdi a szabályokat:

– Maci, te maradj ott, én meg a szobának ezen a felén leszek. Középen a két polc képezi a kaput. Marvin a kapus. Mi passzolgatunk egymásnak, Marvin pedig megpróbálja elkapni a labdát. Akinek a labdáját elfogja, az áll be a helyére a kapuba. Nehezítés, hogy a kapus nem érintheti a polcokat.

– Ne feledd a fő szabályt! – teszi hozzá Marvin. – A labda nem találhatja el a terráriumot!

– Nem lehetne inkább kivinni? Vagy azt is elsüllyeszteni? – kérdezi Maci.

– Nem. Ne dumálj, Lomha Bocs, hanem ide figyelj! – kiált rá Gergő, és Maci felé rúgja a labdát.

A labda úgy suhan a levegőben, mintha lelassították volna. Maci felül, a padlón támaszkodó kezével a levegőbe löki magát, és meg sem áll a plafonig. Fejjel lefelé belerúg a labdába, aztán szép lassan visszaereszkedik a földre. Marvin a labda után vetődik.

– Vigyázz, a polc! – kiált rá Gergő, de Marvin rutinosan mozog a marsi gravitációban, úgy pördül meg a levegőben, és kerüli meg az oszlopot, mintha hal lenne, és a vízben lubickolna. Ám a labdát nem sikerül elkapnia.

Gergő olyan gyorsan passzolja vissza a labdát, hogy Marvinnak még visszaereszkednie sincs ideje az előző ugrás után. Most Maci ugrik, és a fenekével bokszol bele a labdába. Marvin és Gergő felnevet. Döcögve és pörögve halad a labda, mintha az is nevetne, és egyenesen Marvin kezében landol.

– Upsz, ez megvan! Te vagy a kapus, Maci!

Most Gergő és Kornél passzolgat egymásnak, olyan ügyesen, hogy Maci hiába ugrol, nem éri el a labdát.

– Jaj, Gergő, a terrárium! – kiált fel Marvin.

Gergő passza után a labda egyenesen az üveggömb felé száll, és mielőtt bármelyikük elérné, ráül a gömb tetejére. A gömb kicsit meginog, aztán egyenesbe áll. Marvin megkönnyebülten sóhajt, Maci pedig megragadja a labdát, és leemeli az üvegről.

– Megvan!

– Vigyázz, Maci, rajta van a szörny! – mutat a labdára Gergő.

A labdán izgó-mozgó csápokkal kapaszkodik a levélsáska.

– Áááá, szedjétek le, mielőtt megharap! – sikít Maci.

Marvin odalép, lágyan a tenyerébe veszi a rovar, és visszahelyezi a terráriumba.

– Utálom a focit, de Marvin, ezt bármikor, bármeddig tudnám játszani! Persze a szörny nélkül.

– mondja Maci.

Gergőnek támad egy ötlete:

– Fiúk, mi lenne, ha ezentúl minden héten összejönnénk, és gravifocit játszanánk? Folytathatnánk ötödikben is. Kidolgozzuk a szabályait, és ki tudja, még olimpiai sportág is lehet belőle.

Marvin arca elkomorodik.

– Az van, hogy... Már annyiszor el akartam mondani nektek. Gergő, jövőre legfeljebb a Marson játszhatunk gravifocit.

– Ja, persze, ott sokkal igazibb lenne, és ott még sosem volt olimpia. Ez lenne a nyitószám! De hogyan utazunk ki hetente a Marsra? – kérdezi Gergő.

Maci, ahogy a barátját nézi, hirtelen megérti, mit akar mondani.

– Marvin, ugye nem mész vissza?

– A szüleim jövőre folytatják a küldetésüket a Marson.

– És te nem maradhatsz?

– A szüleim nélkül nem szeretnék. Meg aztán kiderült, hogy mélyen a marsi sziklában, egy vízzel teli üregben ízeltlábúakra emlékeztető életformát találtak. Ott akarok lenni, amikor felszínre hozzák és megvizsgálják őket!

– Marvin, legalább levelezni tudunk? Vagy bárhogyan kommunikálni?

– Az űrközpont megígérte, hogy ha írtok nekem e-mailt, eljuttatják majd hozzám.

– Marvin – szólal meg Gergő, – vigyázhatok a sáskádra, amíg távol leszel? Undi kis szörny, úgy néz ki, mint egy földönkívüli, de ha ránézek, mindig te jutsz majd az eszembe.

– Én is olyan undi szörny vagyok? – nevet fel Marvin.

– Jaj, dehogy, bocs, én nem úgy gondoltam – mentegetőzik Gergő, és olyan zavarba jön, hogy a füle tövéig elpirul. Ezerszer is bocsánatot kér, de Marvin már nem is hallja, mert Macival óriási hahotában törnek ki. Aztán elneveti magát Gergő is, és a három barát hangja, mint egy háromszólamú nevetőkórus, betölti a Föld egy pici szögletét.

